

R O M Â N I A
CURTEA DE APPEL TÂRGU MUREȘ
SECȚIA COMERCIALĂ, DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
Dosar nr. '2008

DECIZIA nr. 19/R

Ședința publică din 13 Ianuarie 2010

Completul compus din:

- Președinte

Judecător

- Judecător

Grefier -

Pe rol pronunțarea asupra recursului declarat de **S.C.**
cu sediul în
județul Harghita, împotriva sentinței nr. 452 din 5 martie 2009,
pronunțată de Tribunalul Harghita.

În lipsa părților.

Mersul dezbaterilor a fost consemnat în încheierea de
ședință din data de 12.01.2010, care face parte integrantă din
prezenta decizie, a cărei pronunțare a fost amânată la data de
13.01.2010.

CURTEA,

Prin sentința civilă nr.452/05.03.2009, pronunțată de Tribunalul
Harghita, dos. nr. 2008, a dispus respingerea acțiunii
formulate de reclamanta S.C. S.R.L. în
contradictoriu cu pârâtele D.G.F.P. Harghita și Autoritatea
Națională a Vămilelor – D.R.V. Brașov.

Pentru a pronunța în acest sens, instanța de fond a reținut
următoarele:

La data de 29.02.2008, se arată în considerentele hotărârii
atacate, reclamanta a solicitat instanței să dispună anularea
deciziei nr. 46/ 2007 emisă în soluționarea contestației de
prima pârâtă; anularea deciziei pentru regularizarea situației
privind obligațiile suplimentare stabilite de controlul vamal nr.
.2007 emisă de a doua pârâtă; anularea deciziilor
referitoare la obligațiile de plată accesorii aferente obligațiilor
fiscale din anul 2006 și din 2007 cu nr. .2007, nr.

.2007 și nr. .2007. În motivare reclamanta susține că mărfurile importate, conform DVI I . 2006 înregistrat la Biroul Vama sunt de origine preferențială, astfel că pârâta de ordin doi în mod greșit a stabilit că este obligată la plata taxei vamale totale pentru aceste mărfuri în sumă de lei. În ce privește decizia nr. 46/2007, emisă de pârâta de ordin 1, reclamanta a susținut că a depus în termen contestația și că pârâta de ordin 1 a respins-o ca tardiv în mod greșit.

Prin sentința nr. 814/2008 pronunțată de Tribunalul Harghita a respins acțiunea pe motiv că decizia nr. 46/2007 a respins în mod corect ca tardivă contestația reclamantei. Această sentință, însă, a fost casată prin decizia nr. 862/27.10.2008 a Curții de Apel Tg. Mureș care a considerat că a fost depusă în termen contestația formulată de reclamantă, dispunând ca acțiunea reclamantei să fie soluționată pe fondul acesteia.

În rejudecare, instanța de fond a reținut, din probațiunea administrată în cauză, că reclamanta a importat din Ungaria un număr de 8 aparate de reproducere a sunetului cu hard – disc și buton de comandă, conform facturii nr. /009, încheind documentul vamal DVI I 2006 pentru valoarea totală de lei. În controlul ulterior efectuat, arată în continuare instanța de fond, pârâtul de ordin 2 a constatat, prin actele vamale atacate de reclamantă, că marfa nu este de origine preferențială și, astfel, nu poate beneficia de regim tarifar preferențial, motiv pentru care prin procesul verbal de control nr. 2007 a obligat fiscal pe reclamantă la plata sumei de lei, comision vamal și diferență TVA, iar prin actul cu nr. .2007 a stabilit majorări de întârziere, la aceste sume, în sumă totală de lei, iar prin deciziile nr. , și .2007 a calculat majorările de întârziere și pentru perioada 23.05.2007 – 10.07.2007.

În raport de aceste acte, prima instanță argumentează că pentru ca aceste mărfuri să beneficieze de regim preferențial trebuia ca acestea să fie încadrabile prevederilor Protocolului din 27 decembrie încheiat de Comunitatea Europeană cu România și ratificat de O.U.G. 192/2001, și anume art. 16 pct. 1 care prevede că mărfurile pentru a fi considerate cu regim preferențial este necesar ca acestea să aibă ca justificare un certificat de circulație a mărfurilor EUR 1 sau a unei declarații date de

exportator pe factură. Or, arată instanța de fond, în urma controlului ulterior efectuat de pârâtul de ordin 2, drept recunoscut de același Protocol, s-a stabilit că statul ungar, prin autoritățile vamale ungare, au răspuns că mărfurile în cauză nu au fost de origine preferențială.

În continuare, prima instanță mai reține că declarația pe propria răspundere făcută de exportator nu se înscrie în dispozițiile art. 27 din Protocol.

În concluzie, instanța de fond arată că această declarație, a exportatorului, nu a fost însoțită de un certificat de circulație EUR 1 și nici de alt tip de documente descrise de Protocol, cu atât mai mult cu cât organele vamale maghiare au infirmat caracterul preferențial al mărfurilor.

În ce privește modul de calcul asupra sumelor stabilite de organele vamale, instanța de fond arată că nu există obiecții, motiv pentru care instanța a considerat că sunt corecte.

Față de această hotărâre a declarat recurs, în termen, reclamanta S.C. , S.R.L. solicitând ca, prin admiterea recursului, instanța să dispună modificarea în tot a hotărârii atacate și admiterea acțiunii introductive de instanță astfel cum a fost formulată. Recurenta susține că soluția este greșită în sensul în care mărfurile în cauză au fost produse în Ungaria în perioada 15.02.2006 – 15.03.2006, astfel că aceste produse sunt de origine preferențială, cu atât mai mult cu cât exportatorul a dat o declarație pe proprie răspundere în acest sens, acestea fiind dovezi în luarea în considerare a mărfurilor ca fiind de origine preferențiale.

Pârâtul D.G.F.P. Harghita, prin întâmpinarea formulată, a solicitat respingerea recursului, invocând aceleași apărări ca cele formulate în fața instanței de fond. Totodată, a depus acte la dosar, depuse de altfel și la prima instanță, și anume declarația dată de exportator, adresa Autorității Naționale a Vămilei din Ungaria nr. .2007, precum și adresa autorității vamale ungare cu nr. – 2007 .2007.

Analizând actele de la dosar, prin prisma motivelor de recurs invocate, ca și a apărărilor formulate de pârâtul intimat de ordin 1, dar și în temeiul principiului devolutiv prevăzut de art. 304¹ Cod procedură civilă, instanța de recurs reține următoarele:

În cauza de față, esențial este de a stabilit dacă mărfurile, care fără îndoială a fost importată de recurentă din Ungaria, are

sau nu documentele expres prevăzută de actele normative incidente.

Astfel, Protocolul 7/2001, ratificată de Parlamentul României, și publicată în Monitorul oficial al României nr. 846/28.12.2001, prevede facilitățile vamale pe care și le acordă reciproc țările membre ale Comunității Europene, printre care, la data importului – 2006, făcea parte și Ungaria, și România, pe de altă parte.

Din acest punct de vedere, evident că mărfurile intră sub incidența acestor facilități. Însă, același Protocol, asumat și de România, prevede la art. 27 documentele probatorii prin care se pot dovedi originea acestor mărfuri și, de aici, facilitatea vamală recunoscută reciproc de părțile Protocolului 7/2001: „Documentele la care se face referire la art. 17 paragraful 3 și la art. 21 paragraful 3, folosite în scopul de a se dovedi că produsele acoperite de un certificat de circulație a marfurilor EUR 1 sau de o declarație pe factura pot fi considerate produse originare din una dintre țări sau din una dintre țările la care se face referire la art. 4 și îndeplinesc celelalte condiții stipulate în acest protocol, pot consta inter alia din următoarele:

a) dovada directă a operațiunilor realizate de către exportator sau furnizor pentru a obține bunurile în cauză, continute, de exemplu, în conturile sale sau în contabilitatea sa internă;

b) documente care dovedesc caracterul original al materialelor folosite, emise sau întocmite în una dintre țări, atunci când aceste documente sunt folosite conform legislației naționale;

c) documente care dovedesc prelucrările sau transformările materialelor, eliberate sau întocmite în una dintre țări, atunci când aceste documente sunt folosite în conformitate cu legislația națională;

d) certificate de circulație a marfurilor EUR 1 sau declarații pe factura care dovedesc caracterul original al materialelor folosite, eliberate sau întocmite în una dintre țări sau în una dintre țările la care se face referire la art. 4, în concordanță cu regulile de origine care sunt identice cu regulile cuprinse în acest protocol. ”

Exportatorul din Ungaria a făcut o declarație pe proprie răspundere că mărfurile sunt originare din această țară.

Or, simpla declarație pe proprie răspundere nu este prevăzută prin documentele probatorii detaliate exhaustiv de art. 27 din Protocolul 7/2001. Dimpotrivă, se poate constata că recurența nu a putut să facă dovada existenței unuia din cele 4

categorii de documente probatorii indicate de acest text de lege, astfel că sunt incidente dispozițiile art. 223 ale Codului vamal, în sensul în care datoria vamală la import ia naștere în momentul acceptării declarației vamale de punere în libertate circulație (import), care se coroborează cu dispozițiile paragrafului 19 din Anexa V nr. 4 din Tratatul de aderare, care prevede că datoriile vamale născute înainte de aderare se recuperează potrivit dispozițiilor legale de la data nașterii acestor datorii, în cazul de față anterior intrării în vigoare a Tratatului.

Pentru toate aceste argumente, reținând ca fiind juste și corecte și raționamentele primei instanțe, instanța va respinge ca nefondat recursul formulat în cauză.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
D E C I D E:**

Respinge recursul S.C. , S.R.L, cu sediul în
str. județul Harghita, în
contradictoriu cu intimatăii Direcția Generală a Finanțelor Publice
Harghita, cu sediul în Miercurea Ciuc, str. Revoluției din
Decembrie, nr. 20, județul Harghita și Autoritatea Națională a
Vămilelor – Direcția Regională Vamală Brașov, cu sediul în Brașov,
str. Stadionului, nr. 15, județul Brașov, formulat împotriva sentinței
nr. 452/5 martie 2009, pronunțată de Tribunalul Harghita în dosarul
nr. 2008.

Fără cheltuieli de judecată.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședința publică din 13 ianuarie 2010.

Președinte,

Judecător,

Judecător,

Grefier,

CONFORM CU
ORIGINALUL
AFLAT LA DOSAR